

Istenhegyi, istentelen ének

Városunk fölött az égi úton
meztelen testű parázna pár jár,
csillagász lesi: földi besúgónk,
porszem a mélyből hogy lép csillagra.

Pest s Buda közé hídként pilléznek,
hajuk hulló ezüstje sirályoké.
Lent se, de bent se. A madár-szemlencse
az ország házát vinnnyogva nézi.

Pest s Buda közé hídként pilléznek,
hajuk hulló ezüstje sirályoké.
Űvegvár-iánk, akadémiánk falán
megkoppan két madár-koponya.

Hármas úton jársz, szárnyas lovadon,
csillagos homlokún: hegyek sörényén —
s pataknak útján, patáknak útján,
hol fűél és bakancstalp összebékül —

s ló-csontváz útján, posztumusz-
vágtaaláz síkján, hol patkányok fércelik
össze a föld elfoszló szövetét,
sityakok, sisakok, tálak, rozsdált idegszálak nyughelyén.

Pénzekért bankba miképp futnának,
nem imádják mi urunk lila templomát;
marinettista roncs-démonodra, autódra ne láss:
jéggé dermesztem a töff-töff, a klí-klí patakát!

Négy öreg-ember: szeptember,
október-ember, borlátogató és december siet,
egyik diót ver, másik havat rostál —
repülők zuhannak: a rőt szín levelek.

A parázna, parázna pár most itt sétál
a gyöngyház-város késpenge-élén.
Hol a zöld erdő lángokban áll már,
írtam e verset istenhegyi kert mélyén.

Magamat lassan megőrlöm én is

*Megyen a medve, morrog a mája:
őröl apám a malomban. Magamat
lassan megőrlöm én is. Dalolok:
dalol a malom.*

*Medve-erő a karomban, medve-
maszk arcom előtt. Barbár,
ki a porcelán örök
báltermein átcsörtetek, áttörök.
Rokonoké, híj, rokonoké,
füst-kártyásoké, ezüst-
vadászoké a város!*

*Vadat a puska elé én terelek,
falhasd a páva gyöngy-levesét.
Célozz a bádog szélkakasára,
bocskorosok között új a vitéz:
a szélkakas tökét etetitek velem!
Megyen a medve, morrog a mája,
őröl apám a malomban. Magamat
lassan megőrlöm én is, dalol a malom.*

*Lobogóm rétjén páva nem sétál,
tányérommal holdig repül
a kakastök-alamizsna!
Megyen a medve, morrog a mája,
őröl apám a malomban. Magamat
lassan megőrlöm én is, dalol a malom.*

*Ez a medve-arcú, ez az apám-arcú,
ez a malom-arcú, ez a magam-arcú
áll végül a selyemzászló zöld füvére.
Este van, éjszaka van. Eső
épít már nádszál-tornyokat.
Megyen a medve, morrog a mája,
őröl apám a malomban. Magamat
lassan megőrlöm én is, dalol a malom.*